

Daniels Bog – Nummer et hundrede og tretten

Afsløringen af profetiens tredobbelte anvendelse: Forståelsen af betydningen af 11. september 2001 i bibelsk sammenhæng

Jeff Pippenger
2024-03-03

Da Herren førte sit endetidsfolk tilbage til Jeremias' »gamle stier« den 11. september 2001, havde Han allerede identificeret reglen om profetiens trefoldige anvendelse.

Så siger Herren: Stil jer på vejene og se, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den, så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den. Og jeg satte også vægtere over jer og sagde: Hør efter basunens lyd. Men de sagde: Vi vil ikke høre. Jeremias 6:16, 17.

Når Herren førte sit folk tilbage til de gamle stier, ville de finde hvile (senregnen), og vægterne fik da overgivet et basunbudskab. Alle profeterne identificerer på mest fuldkomne vis de sidste dages afslutning, så de sidste dages basunbudskab ville være den sidste basun, som er den syvende basun, som er det tredje ve.

Da hans folks i de sidste dage begyndte at vandre på de gamle stier, blev det erkendt, at den første vejs karaktertræk identificerede en bestemt symbolsk historisk leder (Mohammed), og at den anden ve ligeledes gjorde det samme (Osman). Det blev fundet, at hver af de første fire basuner også havde bestemte symbolske ledere til at identificere basunen, og da blev det erkendt, at Osama bin Laden var den symbolske leder for det tredje ve.

Mohammed var forbundet med Arabien, og Osman var symbolet på det osmanniske rige i Tyrkiet, og Osama bin Laden repræsenterede verdensomspændende islamisk terror, skønt han, ligesom Mohammed, var araber.

Det blev også erkendt, at det første ve skadede Roms hære, og at det andet ve dræbte Roms hære. Den 11. september 2001 blev dernæst erkendt som det tidspunkt, hvor islam i det tredje ve skadede Roms hær (De Forenede Stater), men at det ved søndagsloven vil dræbe Roms hær, idet De Forenede Stater når sin afslutning som det sjette rige i Bibelens profeti og overgiver sin nationale suverænitet til dragens, dyrets og den falske profets trefoldige union.

Det blev erkendt, at De Forenede Stater var jorddyret med de to magtens horn. Et primært profetisk kendetegn ved jorddyret er, at det forvandles fra et lam til en drage. Profetisk repræsenterer horn styrke, og jorddyrets styrke var republikanisme og protestantisme, fremstillet som jorddyrets to horn. Men nu i de sidste dage er jorddyrets to styrker blevet til militær og økonomisk magt. Den 11. september 2001 ramte islams tredje ve jorden, et symbol på jorddyret, Pentagon, et symbol på dets militære magt, og Tvillingetårnene i New York City, et symbol på dets økonomiske styrke.

Da det også blev erkendt, at både den indledende historie om den første ve og den afsluttende historie om den anden ve fremstillede en illustration af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre

tusinde, blev det erkendt, at ved den tredje ves ankomst, da New Yorks store bygninger blev styrtet omkuld, blev det identificeret, at beseglingsprocessen for de hundrede og fireogfyrre tusinde var begyndt.

”Hvordan er det kommet til det udsagn, at jeg har erklæret, at New York skal skylles bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygninger rejse sig dér, et stokværk oven på et andet: ’Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden voldsomt! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, der kommer over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys med hensyn til, hvad der skal komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet ned ved Guds magts vending og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, ét strejf af hans vældige magt, og disse mægtige bygningsværker vil falde. Scener vil finde sted, hvis gru vi ikke kan forestille os.” Review and Herald, 5. juli 1906.

„Fordærvelsen, som er i verden,“ er islams karakter, for dens karakter fremstilles som Apollyon og Abaddon i Åbenbaringens niende kapitel, vers elleve.

Og de havde en konge over sig, som er afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på græsk har han navnet Apollyon. Åbenbaringen 9:11 (NI ELLEVE).

Betydningen af navnet, eller karakteren, på den konge, som hersker over islam, er på både hebraisk og græsk, som de to navne repræsenterer, „død“ og „ødelæggelse“, hvilket indtraf den 11. september 2001, da New Yorks store bygninger blev styrtet omkuld. På det tidspunkt begyndte Åbenbaringen kapitel atten, vers et til tre at gå i opfyldelse.

Det blev erkendt, at den første omtale af Islams vilde mand i Første Mosebog anvendte det hebraiske ord for den „vilde arabiske æselhingst“, hvilket i verset blev oversat som en „vild mand“. Islams symbol er hestefamilien, og i Åbenbaringen kapitel ni blev den ligeledes fremstillet som en krigshest. På Habakkuks hellige tavler, som Guds folk var blevet underrettet om „ikke burde ændres“, blev Islam ligeledes fremstillet ved krigshestene.

Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal give ham navnet Ismael; for Herren har hørt din nød. Og han skal være et vildæsel af en mand; hans hånd skal være imod enhver, og enhvers hånd imod ham; og han skal bo lige over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16,11-12.

Den første omtale af Ismaels fødsel var forbundet med en „tøjle“, som blev et primært symbol forbundet med islam.

Abrams hustru Saraj fødte ham ingen børn; men hun havde en trælkvinde, en egypterinde, hvis navn var Hagar. Og Saraj sagde til Abram: Se nu, Herren har nægtet mig at føde; gå derfor ind til min trælkvinde; måske kan jeg få børn ved hende. Og Abram hørte på Sarajs røst. 1 Mosebog 16,1-2.

Allerede i den allerførste omtale af islam, sådan som den fremstilles ved Ismaels fødsel, understreges underkastelse. Begrebet underkastelse er grundlæggende for islams religion. Ordet

»islam« er afledt af to arabiske ord, »salaam«, som betyder »fred«, og »aslama«, som betyder »at underkaste sig« eller »overgive sig«. Islam lærer, at de troende bør underkaste deres vilje Allahs (Guds) vilje i alle livets forhold. Da Sara først indså, at hun havde truffet en dårlig beslutning ved at tilskynde Abraham til at tage Hagar og få Ismael, fik hun tilladelse fra Abraham til at behandle Hagar hårdt, hvilket fik Hagar til at flygte fra Abrahams hjem. Der modtog hun et budskab fra englen.

Men Abram sagde til Saraj: Se, din trælkvinde er i din hånd; gør med hende, som det behager dig. Og da Saraj fór hårdt frem imod hende, flygtede hun bort fra hendes ansigt. Og Herrens engel fandt hende ved en vandkilde i ørkenen, ved kilden på vejen til Shur. Og han sagde: Hagar, Sarajs trælkvinde, hvorfra kommer du, og hvor vil du gå hen? Og hun sagde: Jeg flygter fra min frue Sarajs ansigt. Og Herrens engel sagde til hende: Vend tilbage til din frue og ydmyg dig under hendes hånd. Og Herrens engel sagde til hende: Jeg vil i høj grad mangfoldiggøre dit afkom, så det ikke skal kunne tælles for mængdens skyld. Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal kalde hans navn Ismael; thi Herren har hørt din trængsel. Og han skal være et vildæsel af et menneske; hans hånd skal være imod enhver, og enhver hånd imod ham; og han skal bo lige over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16:6–12.

Islams tilbageholdelse, den »underkastelse«, som repræsenterer islams religions karakter, og islams rolle findes alle i den første omtale af Ismael og repræsenterer det profetiske DNA for den islam, som fremstilles ved de tre ve-råb i Johannes' Åbenbaring. Da Herren først havde ført sit folk til Jeremias' gamle stier, erkendte de også, at de »fire vinde«, som holdes tilbage af de fire engle i Johannes' Åbenbaring kapitel syv, specifikt er islams fire vinde.

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en rasende hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade, med ødelæggelse og død i sit spor.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

Islams „vrede hest“, som også er de „fire vinde“, der „holdes tilbage“, mens beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind fuldbyrdes, bærer „død og ødelæggelse“ (Abaddon og Apollyon) i sit „spor“. Ligesom den tilbageholdelse, der blev lagt på Hagar, indlagde denne profetiske egenskab i symbolet på islam, holdes både de fire vinde og den vrede hest tilbage, og med dette forhold fastslået blev det erkendt, at begyndelsen på det første ve identificerer en tilbageholdelse af islam, sådan som den er fremstillet ved Abubakars historiske befaling.

Og det blev befaleet dem, at de ikke måtte skade jordens græs, heller ikke noget grønt eller noget træ, men kun de mennesker, som ikke har Guds segl på deres pander. Åbenbaringen 9,4.

Linje på linje identificerer begyndelsen af det andet ve, som i den tredobbelte anvendelse af de tre ve'er er placeret over begyndelsen af det første ve, en løsladelse af de fire engle, hvilket i verset repræsenterer løsladelsen af islams anden store jihad.

idet han sagde til den sjette engel, som havde basunen: Løs de fire engle, som er bundet ved den store flod Eufrat. Åbenbaringen 9:14.

Det blev derfor forstået, at ved begyndelsen af det tredje ve ville islam både blive løsladt og holdt tilbage, hvilket netop er Søster Whites vidnesbyrd.

»På den tid, mens frelsens værk nærmer sig sin afslutning, vil trængsel komme over jorden, og folkeslagene vil være vrede, men holdes tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels gerning. På den tid vil »den sildige regn«, eller vederkvægelser fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at bestå i den tid, da de syv sidste plager skal udgydes.« Early Writings, 85.

Da Islams historiske beretning blev undersøgt, fandt man, at den krigsførelse og de bedrifter, som tilhører den arabiske islam under det første ve, af islam forstås som »den første store jihad«, og at det Osmanniske Riges krigsførelse, som begyndte, da de fire engle blev løst, af islam forstås som »den anden store jihad«. I overensstemmelse med den tredobbelte anvendelse tror islam, at den tredje og sidste store jihad begyndte den 11. september 2001. Som William Miller engang skrev: »Historie og profeti stemmer overens.«

Anvendelsen af „linje på linje“ af en frigivelse og samtidig tilbageholdelse, som den fremstilles ved at lægge den begyndende profetiske linje for det første og det andet ve over hinanden, blev fuldkomment bekræftet af Profetiens Ånd, og umiddelbart efter at islam slog til den 11. september 2001, lagde præsident George W. Bush en verdensomspændende tilbageholdelse på islam ved at indlede sin krig mod terror. Den samtidige frigivelse og tilbageholdelse af islams „vrede hest“ blev bekræftet af Bibelen, Profetiens Ånd og også historien.

De, som „følger Lammet“ tilbage til milleritternes gamle stier, finder „hvilen“, som er den sildige regn, hvilken søster White identificerer som begyndende, når nationerne vredes, men holdes tilbage, således som de blev den 11. september 2001.

„På den tid, mens frelsens værk er ved at afsluttes, vil trængsel komme over jorden, og nationerne vil være vrede, men holdes tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil ‚sildigregnen‘, eller vederkvæggelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at bestå i den tid, da de syv sidste plager skal udgydes.“ Early Writings, 85.

De, som „følger Lammet“ tilbage til de gamle milleritiske stier, finder den „hvile“, som er den sildige regn, hvilken søster White identificerer som begyndende, da den mægtige engel i Åbenbaringen atten steg ned den 11. september 2001.

»Sildigregnen skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.« Review and Herald, 21. april 1891.

Den mægtige engel steg ned, da bygningerne i New York blev styrtet ned; beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusind begyndte, og sildigregnen begyndte at stænke. De, som blev ledt tilbage til Jeremias' gamle stier og fandt „hvilen“, som er sildigregnen, erkendte da, at Esajas' „hvile og vederkvægelse“ også var sildigregnen; men det var også en identifikation af den prøve, som den 11. september 2001 mødte Guds folk, og især de „spottere“, som „herskede over Jerusalem“. De kom til at forstå, at prøven var dobbelt, for den repræsenterede Islams budskab i det

tredje ve, og lige så vigtigt repræsenterede den den bibelske metodologi, som stadfæstede sildigregnnens budskab.

Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvormed I kan lade den trætte finde hvile; og dette er forfriskelsen; men de ville ikke høre. Derfor blev Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt; for at de skulle gå og falde bagover og sønderbrydes og fanges i snaren og blive taget. Hør derfor Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, som er i Jerusalem. Esajas 28:12–14.

At vandre på de gamle stier gjorde det dernæst muligt for Guds folk i de sidste dage at se, at lignelsen om de ti jomfruer, som »illustrerer adventfolkets erfaring«, skulle gentages »bogstaveligt til punkt og prikke« i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Vidnesbyrdet fra den historie, hvor lignelsen først blev opfyldt, påviste, at Habakkuks andet kapitel var direkte forbundet med lignelsen og udgjorde en del af den. Derfor repræsenterede »striden« i Habakkuk 2 prøven angående hvilen og vederkvælgelsen, som de spottere mænd nægtede at høre. Da trofaste bibelstuderende fortsatte med at undersøge de gamle stier, indså de, at ikke alene var lignelsen om de ti jomfruer og Habakkuk 2 den samme profeti, men det samme gjaldt også Ezekiels tolvte kapitel.

En del af Ezekiels profeti var også en kilde til styrke og trøst for de troende: »Herrens ord kom til mig og lød således: Menneskesøn, hvad er det for et ordsprog, I har i Israels land, når I siger: Dage trækker ud, og hvert syn slår fejl? Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud.... Dage er nær, og opfyldelsen af hvert syn.... Jeg vil tale, og det ord, jeg taler, skal gå i opfyldelse; det skal ikke længere udsættes.« »De af Israels hus siger: Det syn, han ser, gælder mange dage frem i tiden, og han profeterer om tider, der ligger langt borte. Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Ingen af Mine ord skal længere udsættes, men det ord, jeg har talt, skal blive fuldbyrdet.« Ezekiel 12:21–25, 27, 28.« The Great Controversy, 393.

Perioden for beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusinde, sådan som den er fremstillet ved adventbevægelsen fra 1840 til 1844, repræsenterer tidsperioden i de sidste dage, hvor „virkningen af ethvert syn“ „skal gå i opfyldelse“. Den profetiske historie om det første ve, lagt oven på den profetiske historie om det andet ve, identificerer den profetiske historie om det tredje ve, som er den profetiske historie om beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusinde. Det er også historien fra 1840 til 1844. Det er også den historie, hvor den budbærers værk, som bereder vejen for Pagtens Budbærer, fuldbyrdes. Det er den historie, hvor jorddyrets to horn gennemgår en overgang fra det sjette til det „ottende“, som „er af de syv“. Det er den historie, hvor de to profeter dræbes på gaden i Åbenbaringens ellefte kapitel.

Lige så betydningsfuldt er det imidlertid, at eftersom Guds ord aldrig slår fejl, og i sammenhæng med det princip, at alle profeterne taler mere om de sidste dage end om nogen anden periode, er den 11. september 2001 de „profetiske dage nær“, hvor de „ord“, som Gud har talt, „skal gå i opfyldelse“, og „det skal ikke længere udsættes“.

Oprøret i 1863 pålagde det laodikæiske adventbudskab at vandre i ørkenen, indtil de alle var døde. Herren vendte tilbage til denne historie den 11. september 2001, sådan som Han gjorde med det

gamle Israel ved Kadesh.

Det første besøg i Kadesh frembragte de ti spejderes oprør og medførte tiden med ørkenvandringen. Ved afslutningen af de fyrre år vendte de tilbage til Kadesh, og det var dér, Moses slog på Klippen anden gang og blev hindret i at gå ind i det forjættede land, men de gik ind med Josva. Den 11. september 2001 identificerer den sidste generation, og Gud vil ikke længere forlænge Sit Ord.

Vi vil behandle dette forhold i den næste artikel.

„Beretningen om Israels liv i ørkenen blev nedskrevet til gavn for Guds Israel indtil tidens afslutning. Guds handlinger med ørkenens vandrere i alle deres frem- og tilbagetog, i deres udsættelse for sult, tørst og træthed, og i de slående tilkendegivelser af hans magt til deres hjælp, er en guddommelig lignelse, fyldt med advarsel og undervisning for hans folk til alle tider. Hebræernes mangfoldige erfaring var en forberedelsens skole til deres forjættede hjem i Kana'an. Gud ønsker, at hans folk i disse sidste dage med ydmyge hjerter og lærevillige sind gennemgår de ildprøver, som det gamle Israel gik igennem, for at de må blive undervist i deres forberedelse til det himmelske Kana'an.”

„Klippen, som, ramt efter Guds befaling, lod sine levende vande strømme frem, var et symbol på Kristus, slået og knust, for at der ved hans blod kunne beredes en kilde til frelse for den fortabte menneskeslægt. Ligesom klippen én gang var blevet slået, således skulle Kristus „én gang ofres for at bære manges synder“. Men da Moses overilet slog på klippen ved Kadesh, blev det skønne symbol på Kristus vansiret. Vor Frelser skulle ikke ofres anden gang. Da det store offer kun blev bragt én gang, er det kun nødvendigt for dem, der søger hans nådes velsignelser, at bede i Jesu navn — at udøse hjertets ønsker i angerfuld bøn. En sådan bøn vil frembære Jesu sår for Hærskarers Herre, og da vil det livgivende blod på ny strømme frem, symboliseret ved det levende vands strøm for det tørstende Israel.“

“Kun ved levende tro på Gud og ydmyg lydighed mod hans bud kan mennesket håbe på at opnå den guddommelige velbehagelighed. Ved den anledning til det mægtige mirakel ved Kadesh mistede Moses, træt af folkets stadige knurren og oprør, sin Almægtige Hjælper af syne; han agtede ikke på befalingen: ‘Tal til klippen, så skal den give sit vand;’ og uden den guddommelige styrke blev han overladt til at skæmme sin beretning ved et udslag af lidenskab og menneskelig svaghed. Den mand, som burde, og kunne have stået ren, fast og uselvsk til afslutningen af sit værk, blev til sidst overvundet. Gud blev vanæret for Israels menighed, hvor han kunne have været æret og hans navn herliggjort.”

“Den dom, der øjeblikkeligt blev udtalt over Moses, var yderst smertelig og ydmygende,—at han sammen med det genstridige Israel måtte dø, før Jordan blev overskredet. Men skal mennesket hævde, at Herren handlede strengt med sin tjener for denne ene overtrædelse? Gud havde æret Moses, som han ikke havde æret noget andet menneske, der da levede. Han havde igen og igen retfærdiggjort hans sag. Han havde hørt hans bønner og havde talt med ham ansigt til ansigt, som en mand taler med sin ven. I nøjagtigt samme forhold som det lys og den kundskab, Moses havde nydt, var hans skyld blevet forøget.” Signs of the Times, 7. oktober 1880.

